

videli, ne slišali, ne otipali! — Pa, odvrne učenjak; v pesku tukaj vidim sledove njenih nog! — In, pokaže Arabec na krasno vzhajajoče solnce, tam pogledajte pa sledove neskončnega Boga in verujte v njega!

Obsodba na temelju okrožnice papeža Leona XIII. V Buenos Aires, glavnem mestu Argentine, je gospodar odpustil brez vsakega razloga svojega delavca in mu zato ni hotel dati nikake odškodnine. Delavec se je zatekel k sodniji in sodnik je razsodil v prid delavcu, češ, da se gospodar ni ravnal po načelu pravičnosti in ljubezni, ki sta temelj zakonodajstva, kakor je poudaril papež Leo XIII. v svoji okrožnici o delavskem vprašanju.

NAŠA DRUŠTVA

Hoče. Telovadno društvo Orel vprizori v nedeljo, dne 3. marca, ob treh popoldne in ob 7. uri zvečer na prenovljenem gledališkem odru dramatično predstavo v petih dejanjih »Rokovnjača«. Nastopi 28 oseb. Igra je prav posebno lepa in zanimiva, zato vabimo vse prijatelje poštene zabave, da si jo pridete pogledati. Torej na svidenje v nedeljo v društveni dvorani! Bog živi!

Središče ob Dravi. Dekliški tečaj se vrši v tukajšnjem Društvenem domu dne 14. marca. Tudi dekleta iz sosednih krajev vabimo ta dan v našo sredino. Vstopnine ne bo treba plačevati. Natančen spored objavimo prihodnjič. — Orlovski mladina se prav živahno pripravlja na svojo VII. telovadna akademijo v nedeljo, dne 17. marca.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Marsikdo si ne ve kaj začeti po dolgih zimskih večerih. Res je, da je pri vsaki hiši naročen skoraj kak častnik, kjer ni, pa je žeteli, da si ga naroči! Vendar pa še kljub temu pogreša posebno mladina dobre knjige, s katero bi si v pouk in zabavo krajšala dolge zimske večere. Gotovo še ti vsi ne vedo, da se dobijo pri Izobraževalnem društvu v Društvenem domu vsako nedeljo, ako se vpišejo kot člani, na posodo zelo lepe povesti in podučne knjige, ker se tam izposodujejo za teden dni, večje za 14 dni. Seveda morajo člani toliko redni biti, da redno vračajo in ne poškodujejo knjig in pa tudi da na članarino ne pozabijo. Zato pa le vsi, ki si želite dobrih knjig, dajte se vpisati, ker čim več bo članov, več se bo lahko nabavilo novih ter lepih knjig.

NOVICE

Roparski napad in rop. V nedeljo, 24. februarja, krog 6. ure zvečer, sta prišla dva nemajdnava v stanovanje imejitelja menjalnice na glavnem kolodvoru v Mariboru g. Rajka Ločnika na Meljski cesti 10. Hotela sta imeti avstrijske šilinge. Ko je hotel Ločnik izvršiti izmenjavo, mu je vrgel eden v oči popra, drugi ga je udaril z boksarjem ob senca s tako silo, da se je onesvestil. Ko se je prebudil udarjeni čez kako uro, je začel klicati na pomoč. Na pomoč prihiteli stražnik in dva gospoda so ugotovili, da sta odnesla lopova iz blagajne 120.000 Din gotovine in 20.000 Din v vrednostnih papirjih. Od drznih roparjev je ostalo par prstnih odtisov na blagajni in sicer je zabrisana doslej za nji-

ma vsaka sled. G. Ločnik je bil zavarovan proti vlamu.

Volkovi v Dravski dolini. Iz Libelič poročajo: Pride obmejni stražnik in prinese vest: V Strojni sta videla dva stražnika 10 volkov. Hoteli so vdreti v svinjak. Gospodar, ki je šel gledat, kaj da je, se je komaj rešil. Zvečer istega dne prinese nekdo vest, da so volkovi gostilničarja Blatnika blizu Guštajna raztrgali. Vse pomiluje dobrega moža! Potem še telefonira orožniška postaja Guštajn v Dravograd, da so volkovi v Črneški gori, tik nad cesto, ki vodi iz Libelič v Dravograd. Tudi časniki so pisali, celo nemški! Torej že mora nekaj resnice biti. Lovci so se pripravljali, pa pred desetimi volkovi njim je upadlo srce. Strah povsodi! Otroci pridrve prestrašeni iz šole. Par dni jih sploh ni v šolo. Ko je moj kosmati pes šel malo pogledat na večer po vasi, začnejo Greca in Cilka vpiti: Volk! Volk! Preizova Micka si ni upala več svinj krmiti, ker stoji hiša blizu gozda, kjer morda volkovi preže, kdaj se človek iz hiše prikaže. Kdor se ni bal, bili so gorski prebivalci, ki ne vedo prav nič o volkovi. Se ne zmenijo zanje. Hudi mraz, visoki sneg, ki ovira promet, pa tudi šaljivost pustnega časa je vzrok, da je vest našla pri ljudeh rodovitna tla. To je pa trajalo le par dni. Danes nihče več ne govori o volkovi v bližini!

Občutne posledice letošnje zime. Iz Laporja poročajo: V vasi Hošnica pri Laporju je kmet Šerac. Ker je bila zadnje dni neznosna zima, je spravil revež v toplejši goveji hlev tudi svinje in kokoši. Da bi živali v noči prehušo ne prezebale, je postavil na sredino hleva v posodi tlečo žrjavico. V noči se je od te žrjavice iz nepojasnjene vzroka vnel gnoj, da je le tlel, razširjal dim in ni zagorel v plamenih. Ko so zjutraj odprli hlev, so našli od dima zadušeni: 3 glav goveje živine, 3 svinje, 15 kokoši in 2 podgani. Ko bi bili takoj raztelesili govedo in svinje, bi bilo meso še užitno, a so čakali po nesreči celih 36 ur, ko so ostale vsega pomilovanja vrednemu revežu le še živalske kože.

ZANIMIVOSTI IN NOVICE IZ ORMOŽA.

Neki tukajšnji posestnik je prišel med vojno v ujetništvo celo v Indijo, kjer je doživel čudovite reči. Kar zanimivo ga je poslušati, kadar obuja spomine in pri poveduje o svojih doživljajih. Iz Indije se je vozil v Evropo na angleški ladiji. Pa ga pokličejo sedaj pred nekaj dnevi po tolikih letih na glavarstvo v Ptuj, tam razgrnejo pred njim cel kup spisov in razložijo, da angleška vlada terja od jugoslovanske vlade povračilo prevoznih stroškov za tega moža. No, morebiti se bo pa angleški stric le dal kako pobotati, da bo rekel: »Pa naj bo, saj vem, da ste Jugoslovani le uboge pare, pa — vam šenkam teh par funtov šterlingov.«

Oni dan se je nekdo jezil, da je agent prekanil njegovo ženo in hčerko. Pregovoril ju je, da sta dali svoji sliki, da ju poveča. Res je poslal nekaj po poštne povzetju za 90 Din velik papir, toda notri je bila samo ena malo povečana slika. Mož je zaključil z besedami: »Mi sami smo krivi, da nas agentje zlorablja-

jo, zakaj pa verjamemo njihovim sladkim in priliznim besedam? Če hoče mo kaj takega imeti, dajmo rajše dom čemu obrtniku narediti, ta nas vsaj ne bo upal zlorablja. Sploh pa je najbolje vsakega agenta, pa naj ponuja karkoli hoče, na hitro odsloviti, ga ne poslušati in nič pogledati, kaj ponuja. Kajti takoj zagradi za celo roko, če mu ponudimo samo prst. Pregovori nas prav gotovo četudi ne bi imeli denarja za najpotrebnejše.« — Prav govoriš, mož!

Zadnjič so pri neki hiši začudeno gledali, ko so potegnili iz vodnjaka vodo ki je smrdela po karbolu. Ni preveč verjetno, da bi bil karbol privrel iz zemlje od spodaj, ampak je prišel najbrže od zgoraj! Kdo je bil tako prijazen in zakaj je vodo zabelil s tako mastno dišavo, si ne ve. Slišite, ljudje božji, karbol ni, da bi se vlival v vodnjak tako kot jesih iz bučno olje na salato!

V gozdu med vasjo Frankovci in Hum že dalje časa živi nek čudak kot jazbel v duplini. Če ga otroci zagledajo, vsega zaraščenega in zanemarjenega, se s krklom razpršijo, vendar pa ni še nikoli nič žalega storil tako, da bi se mu moglo dokazati. Baje sa ga orožniki že par krat vjeli, pa so ga morali izpustiti, ker ni bilo pravih dokazov proti njemu. Je baje doma iz neke vasi nad Ptujem. Je pa uganka, s čim se mož hrani. Najbrže se ne zadovolji samo s sladkimi koreninami, žirom in medom od čmrcljev, še posebno pozimi bolj težko. Ljudje so celo govorili, da se včasih ponoči kar naenkrat pojavi na cesti blizu humskega pokopališča avtomobil, pa izginejo senice, obložene z vrečami, v šumo, se vrnejo in avtomobil zopet neznano kam odbrni. A to bo le samo pripovedka. Zda po zimi bi se pač dalo lahko dognati kaj je na tem: če ni ta čudni samotare ali zmrznil, ali odšel v varnejše skriva lišče, ali celo na svoj dom, kamor pa človek spada.

Zadnjič se je slišalo, da se je za družbo sv. Mohorja priglasilo že 20 novih udov. Če ostanejo še vsi lanski člani zvesti, bomo presegli številko 200 in tako znatno zlezli v odstotkih naprej. Sami ne zamudite prilike, kmalu se zgledati pri gospodu župniku! Onih 20 dinarjev boste že lahko zmogli, zato pa dobite lepah knjig.

Zastrupljenje cele družine. Ribičeva družina iz Trgovišča pri Veliki Nedelji obstoječa iz gospodarja, gospodinje iz dveh dekel, se je te dni neprosto voljno z izjemo male dekletke, preselila v Ormož. Ko so oni večer jedli kašo, so se vsi zastrupili, k sreči ni bilo smrtnih nesreč. Najbolj je občutila bolečine gospodinja, pokazali so se na telesu izpuščaji, zato se je zatekla v ormoško bolnico. Manj sta bila zastrupljena mala dekleta in gospodar, nič pa večja dekleta, ki si je s kašo samo ustnice namazala, pa odložila žlico, češ: joj, kako je danes kaša vroča! Drugo jutro so sosedje preiskali kašo in našli v nji zrnca arzenika. Zato so vsi skupaj naznanili orožnikom, ki so po kratkem zaslišanju odvedli starejšo dekle v ormoški zapor.

Žrtev snega je postal mladenič Ivaz Fošnarič pri Sv. Trojici v Halozah, stal 15 let. Dne 15. februarja se je vračal na dom iz trgovine. Zasul ga je velikanski

plaz svežega snega, ga vrgel v globočino, kjer so ga našli v soboto popoldan mrtvega 10 m globoko pod snegom — Isti dan je plaz zasul Franca Pernek iz Ložin, starega 40 let. Gnal je živino na vodo v dolino. Dva dni je odkopaval sneg čez 20 mož, v soboto so našli Franca zmrzlega. Obema blagima hišama naše iskreno sožalje pri težki, ne nadomestljivi izgubi, rajnima mir in pokoj!

Padel z voza, si razbil lobanjo in obležal mrtve. V sredo, dne 20. februarja, se je v Trbovljah pri vožnji smrtno ponesrečil hlapec zaloge piva Union, Matelj Ahaj, doma iz Vrbole v konjiškem okraju. Imel je naročilo, iz sipališča na Polaju pripeljati voz premoga. Ponesrečen je imel navado, stati med vožnjo na vozu; tudi tokrat je storil tako. To ga je stalo življenje. Prišedši na Polaj, mora voz preko železniškega tira, da se voz more obrniti. Kolesa so se pri tem zadela ob tračnice, nato pa jih sunkoma preskočila in ta sunek je na vozu stoječega Ahaja vrgel z voza. Pri padcu se je zapletel v vajeti in vprežno opremo. Konji so potegnili naprej, Ahaj pa je z glavo zadel ob voziček, napolnjen s premogom. Udarce je bil tako hud, da je vozniku razklalo lobanjo in je bil nesrečnež takoj mrtve. Prepeljali so ga v mrtvašnico. Pokojni je bil mladenič mirnega in prikupnega značaja.

Mož izkopal ženo z rokami izpod 5 m debelega snega. Trboveljski rudar Jan. Giullotti je šel pri 23 stopinjah mraza dne 12. februarja po svojo ženo Jero, ki je bila na svojem domu v Dobovem pod Kumom radi smrti očeta. Na zahodnem pobočju Kuma se je utrgal nad obema plaz, odnesel ženo s pota in jo zasul. Ko se je hotel mož lotiti odkidavanja žene, je pridrvel nov snežni plaz in deloma zasul še njega. Ko je rudar skušal rešiti samega sebe, je prišel plaz še enkrat, ga zasul do vratu, ženo po čisto. Z veliko težavo se je mož izkopal in začel klicati ženo, ki se mu je oglašala izpod snežene plasti. Z golimi rokami se je lotil razkopavanja 5 m debelega snega, ki je bil tudi še trd. Delo so ovirali vedno novi plazi, ki so zasipavali sproti kar je izkopal. Po nadčloveškem trudu se mu je posrečilo, da je spravil ženo živo in nepoškodovano izpod plaza.

Smrtna nesreča pri Sv. Janžu pri Zibiki. Vsled velikega snega, katerega je zapadlo letošnjo zimo izvanredno veliko, tako da še stari ljudje ne pomnijo takega, se je pripetila dne 15. t. m. velika nesreča, katere žrtev je postal posestnik Franc Stoklas. Bil je po opravkih v Loki pri Žusmu. Na poti proti domu se je utrgal na njega z nekega hriba snežen plaz in ga popolnoma zasul. Drugo jutro so ga izkopali mrtvega. Bil je po poklicu tesar, miren in delaven mož. Zapušča ženo in štiri že odrasle otroke. Svetila mu večna luč! Prizadeti rodini naše iskreno sožalje!

Požar iz dimnika. Dne 16. februarja ob treh zjutraj je upepelil požar hišo in gospodarsko poslopje zidarskega mojstra v Laškem gospoda I. Voleta. Gasilci so ogenj omejili in rešili nekaj reči. Ogenj se je razširil na poslopja iz dimnika.

V ZAGREBU SO OBESILI ŠTIRI TOLOVAJE.

V sredo zjutraj 20. februarja so bili obešeni v Zagrebu 4 tolovaji, člani zloglasne Prpičeve roparske bande.

Vsem je še v živem spominu slavonski ropar Čaruga, ki je bil obešen pred leti v Osijeku. Čarugov učenec in pomagač je bil takozvani Prpič Mali, katerega se je posrečilo skriti se v času, ko je zgrabila roka pravice Čarugo.

Po Čarugovi smrti je osnoval Prpič svojo lastno tolovajsko bando, ki je bila par let strah in trepet Slavonije ter Hrvatske in se je enkrat celo upala v Rštajn pri Rajhenburgu.

Prpič in tovariši so prišli slučajno lansko leto pod ključ in se jim je dokazalo na zatožni klopi 37 raznovrstnih zločinov, pri čemer so naropali 213.478 Din gotovine, za 168.470 Din raznih vrednosti, večjo svoto dolarjev, frankov in zlatnikov. Pri tem so napravili 13 roparskih umorov. Pavel Prpič Mali je bil star 25 let, po poklicu delavec iz Dolja, občina Karlobag; Mijo Vrbanc, ki je hlinil blaznost, 32 let, kmetijski sin iz Jama, občina Stankovci; Nikola Brdarič, 32 let star, kmet iz Maže, občina Glin, in Marjan Krmpotič, delavec z Reke.

V torek, dne 19. februarja, je bila razglašena končna, iz Beograda potrjena, razsodba, ki se je glasila: Pavle Prpič Mali, Nikola Vrbanc, Nikola Brdarič in Marjan Krmpotič so obsojeni na smrt na vešalah. Smojverju je kazen znižana od dosmrtnje ječe na 20 let, Budaku od 15 na 10 let, Prpiču Cigotu od 5 na 4 leta.

Na smrt obsojeni so sprejeli razglasitev smrtne obsodbe precej mirno, le Vrbanc je hlinil zmedenost do 10. ure v torek predpoldne, ko je sam priznal, da je pri pameti. Duhovnika je odklonil, je jedel ter pil in izjavljal, da se ne boji smrti.

Ostali trije obsojenci so se skesano spovedali in prejeli sv. obhajilo.

V sredo zjutraj je bil prvi obešen Krmpotič, ki je stopil sam pod vislice in izjavil: »Jaz sem gotov...«

Kot drugi je stopil pod vislice Brdarič s cigareto v ustih. Prosil je odpuščanja vse, katerim je storil kaj žalega.

Neskesani Vrbanc je pel, ko je stopal proti vislicam, se rogal sodnemu senatu, radovednemu občinstvu, sebi in zasmehoval vešala. Ko je stopil duhovnik k njemu še v zadnjem trenutku, ga je drzno odklonil. Ko je odvedel krvnik Vrbanca pod vešala, mu je dejal obsojenec: »Zebe te v roke, daj, da jaz tebe obesim, pa boš videl, kdo je mojster!«

S cigareto v ustih je izdihnil, a obraz se mu je grozno spačil v smrtnem boju.

Prpič Mali kot poglavar bande je bil obešen zadnji. Izjavil je, da se čuti krivega, pobožno je dvakrat poljubil križ in prosil odpuščanja.

Omenjene zločince je obesil krvnik Dragotin Hart s pomočnikom Tomaševićem. Pri izvršitvi obsodbe je bil krvnik črno oblečen, s cilindrom na glavi in z belimi rokavicami na rokah.

Hart je naslednik Jani od kapi zadetega krvnika Mauznerja. Pomagal je Mauznerju pri obešanju v 29 slučajih. Po poklicu je siromašen čevljar iz Sa-

rajeva, oče peterih otrok in rodom iz Prage. Krvniška plača znaša mesečno 800 Din in povrh še mu izplačajo za vsako obešanje po 1000 Din.

Snežni plaz zasul pogrebce. Iz Sarajeva poročajo z dne 20. februarja sledeče: Na Kupreškem polju se je vračalo s pokopališča od pogreba domov 5 pogrebcev, ki jih je pri selu Gotinovci zasul snežni plaz. Ker se niso vrnili domov, so jih šli domači iskat. Izsledili so jih, ker so videli moleti iz snega — človeško nogo. Ko so odkopali sneg, so bili trije izmed pogrebcev že mrtvi, dočim sta dva še kazala znake življenja. Med potjo domov je od teh dveh umrl še eden, drugi pa se bori sedaj še s smrtjo.

Roparski napad pri belem dnevu. V Essenu, v rudniku, na Nemškem, se je doigral dne 22. februarja roparski napad, ki je vrgel roparjem 118.000 mark. V podzemeljskem rovu je čakalo več sto delavcev na izplačilo mezde. Dva uradnika, ki sta nesla zavoj z denarjem, sta hotela po stranskem hodniku v poslopje. Ko sta stopila v vežo, sta jima odprla dva delavca prav uljudno vrata. Nato sta pa potegnili ta uljudneža takoj revolverje in zavpila nad uradnikoma: »Roke kvišku!« Istočasno so se pojavili iz temnega hodnika drugi možje, ki so iztrgali uradnikoma po bliskovito naglo zavoj z denarjem. Štirje moški so vlekli skoraj omedlela uradnika k drugemu izhodu, kjer sta čakala še dva tolovaja. Eden od teh je strahoval uradnika s samokresom tako dolgo, dokler niso odnesli ostali bogati plen na varno in nato je splezal še sam preko zida. Preiskava je dognala, da so se poslužili roparji za izvedbo zločina avtomobila.

Samomor sedemletnega dečka. V Berlinu je skočil pri oknu iz četrtega nadstropja komaj sedemletni fantek Werner Steffler. Pri globokem padcu si je pretresel otrok možgane, polomil roke in je umrl kmalu po prevozu v bolnici. Vzrok žalostnega samomora je surovo pretepavanje otroka od očima.

Mačka, ki je veliko sveta prepotovala. Parnik »Belgenland« ima mačko, ki se je prepeljala 28krat preko Oceana in se udeležila štirih potovanj okrog sveta.

Sklad za novo bogoslovnico. Kakor se je pričakovalo, tako se je tudi zgodilo! Lavantinci so se vsepovsod z veliko vnamo zavzeli za misel nove bogoslovnice ter darovali ne samo vsak po 1 Dinar, ampak še več. Bog povrnil! Ne pozabite tudi v letu papeževе zlate maše na bogoslovni sklad v Mariboru. Ne mogli bi sv. Očetu k 50letnici mašništva boljše častitati, kot da prispevate kamenčke in kamne za zgradbo novega bogoslovja v Mariboru. — Veseli svatje so se v predpustu čestokrat spomnili bogoslovnega sklada z izdatnimi prispevki. Tako na gostiji Majerič-Dolinar pri Sv. Marjeti niže Ptuj 210 Din; Jožef in Marica Kores, Rogaška Slatina, 100 Din; Lorenci-Košič, Laporje, 500 Din; Iznajdljive so družine presv. Srca Jezusovega v Rogaški Slatini; pri obnovitvi ali pri novi posvetitvi Srcu Jezusovemu so vsigdar poslane te družine za novo bogoslovnico v Mariboru po 100 Din in še več. Plačnik naj bo presv. Srca Jezusovo: ne samo tem, ampak vsem!

Čitajte „Slov. Gospodarja“

Vzor možu † R. Lukačiču.

Zalostno sicer, a res je, da najdemo na svetu zelo malo vseskozi poštenih in značajnih mož. Še tisti maloštevilni nas zapuščajo drug za drugim. Potem, ko jih pokrije črna zemlja, bridko občutimo, da jih ni več.

Takšen vzor-mož je bil tudi pokojni gospod Rudolf Lukačič. Četudi ne prihaja več med nas, vseeno ga ne moremo pozabiti. V svojih delih živi še med nami, čeprav krije njegovo truplo že nad 14 dni hladan grob. Gotovo bo dal še tudi »Gospodar«, katerega je pokojni 28 let naročal in prebiral, prostora za par vrstic tako zaslužnemu možu, ki nam je vsem vzgled.

Vzor-mož je bil pokojni. Takšnega se je pokazal zlasti v domačem krogu. Ljubezniv soprog, poln sočutja in skrbi je bil za njo, ki si jo je izbral za družico v življenju. Z njim je bilo lahko nositi križe in težave družinskega življenja, saj je sam vedno vzel na sebe težje breme. Mladí zet pravi: »Pet let sva živela in delala skupaj, a niti enkrat nisva prišla navskriž in nisem slišel ne ene žal besede.« Tudi nikdar ni tožil domačim, če je na tistem veliko trpel. Še zadnji dan svojega življenja ni črnil o bolečinah, niti ni ostal v postelji kljub strašnemu mrazu, samo da ne bi vznemirjal domačih in jim delal skrbi.

Enako dober je bil do svojih otrok. Krščanska vzgoja mu je bila podlaga. S skrbnim očetovskim pogledom je opominjal, če je bilo treba tudi z resno besedo, iz katere je pa vedno dihala nežna očetova ljubezen. Ni pa poznal jeze in kletve, katero očetje vse preveč radi uporabljajo na veliko škodo pravi vzgoji. V dokaz, kako je znal ta preprosti mož vzgajati, naj mi bo dovoljeno sporočiti javnosti troje njegovih pisem. Iz njih zveni velika ljubezen in skrb, ki jo je vedno imel za svoje najdražje. Ko je moral leta 1914 tudi on pod orožje, je pisal svoji ženi sledeče:

»Ljuba žena! Kakor je vladar naredil oklic na svoje narode ob času mobilizacije, tako jaz sedaj napravim oklic na svojo družino kot družinski oče. — Prišel je čas, da se moramo ločiti. Težka je ločitev, pa biti mora. Ljuba žena, vdajva se v voljo božjo! Kot oče svojih otrok nalagam Tebi, da prevzameš vso odgovornost v vzgoji, kar si tudi dosedaj izvrševala. Ne kaži do otrok nobene pristranosti! Jaz kot oče sem dozdalej storil, kar je bilo v moji moči, zanaprej pa ne morem. Poslovim se od Tebe, ljuba žena, na ta način, ker mi je najlažje tako. Ako pa je volja božja, da se več ne vidimo, spominjaj se me v molitvi! Z Bogom!«

Svoji mali hčerkici je pisal: »Ne zavedaš se še, kaj je človeško življenje. Živiš v najsrečnejši otroški dobi. Nisi še skusila bridkih časov, ki tarejo človeški rod. Ubogaj svojo mater in svoje učitelje! Naj Ti bo za vzgled Jezus, ki je bil svojim starišem pokoren! Z Bogom! Moli za očeta!«

Starejši hčerki je poslal pismo: »Prestopila si iz otroških let v dekliško dobo. Ne misli sedaj, da Ti ni treba več ubogati. Ubogaj mater, dedeka in babi-

co! Spolnui četrti božjo zapoved! Voli si za tovarišico Marijo, posnemaj njene čednosti! Brzdaj svoj jezik, govori le to, kar je potrebno. Priporoči se Sv. duhu, da razlije nad Teboj svoje darove! — Te kratke opomine Ti daje Tvoj oče, ki ga imej, ako ga ne boš več videla, v blagem spominu! Stori sem za vas otroke vse, kar je bilo do zdaj v moji moči. Ako pa Bog da, da se kedaj zopet vidimo, bo moje največje veselje, če bom mogel najti svoje otroke nepokvarjene. Z Bogom! Tvoj ljubeči oče!«

Vse to so popolnoma njegove besede. Kaj ne, kako krasna vzgoja! Ni imel nobene pedagoške šole, vendar je popolnoma razumel umetnost vzgoje. — Krščanska vera in ljubezen do svojcev mu je narekovala te očetovske nauke in opomine. Taka skrbna vzgoja mora roditi dobre uspehe, saj ji je zagotovljena tudi pomoč iz nebes, ker zida na najzanesljivejši temelj — na Boga. O, ko bi znali naši očetje in tudi matere tako vzgajati! Koliko poštenih fantov in dobrih deklet bi nam vzgojili, kako bi se zmanjšalo število izgubljenih si nov in padlih hčera! Očetje in matere, vzemite si za vzgled tega vzor-moža in očeta, potem boste pa tudi vi veseli in srečni med svojimi dobrimi in srečnimi otroci!

Kmet, ki nima brige za svoje imetje, ni kmet. Tega se je pokojni zavedal. Zato je bil sam nad vse skrben gospodar. Lepo skrbno obdelano posestvo in lična poslopja jasno pričajo, da je bil tudi tukaj mož na svojem mestu. Ni se spuščal v spekulacije, s pridnim delom je hotel preskrbeti svojce, saj za sebe je bil silno skromen in ni iskal nobene udobnosti.

Toda to še ni vse! Poleg vsega tega se je udeleževal tudi v javnem življenju. Samo naštejemo naj, koliko raznih funkcij je imel! Bil je: občinski odborik, blagajnik krajevnega šolskega sveta, cerkveni ključar, blagajnik Kat. izobraževalnega društva, član načelstva žmečke posojilnice v Središču, član načelstva vinarske zadruge Ljutomerčan, član načelstva Gospodarske zadruge v Ormožu in v Središču. Povsod je delo rad prevzel in ga tudi vestno vršil. Ko je prišel ves truden zvečer iz polja, je še urejeval račune, ki so bili vedno v najlpešem redu. Ob nedeljah, ko je izvršil svojo krščansko dolžnost, je zopet sedel k raznim zapisnikom ter računal in potem pa se še udeleževal sej. Veliko svojih moči je žrtvoval za katoliška društva. Od njihove ustanovitve pa do svoje smrti jim je stal ob strani in jih vsestransko podpiral. Ko je začela misliti katoliška mladina v Središču na lastni dom, je on delal in skrbel, kakor bi gradil svojo hišo. Zaslepljeni liberalci so hoteli v svoji čudni kratkovidnosti delo ovirati. Dvakrat se je moralo delo na Društvenem domu ustaviti. Lahko si mislimo, kako je bolelo to za vse dobro navdušenega moža, ki pa se ni dal splasiti, saj je vedel, da dela za pošteno in

koristno stvar. Kljub vsem intrigam je pa bil Društveni dom zgrajen in že šest let služi krščanski prosveti ter bode še leta in leta zavetišče in šola odrasajoči mladini. Pokojni je skrbel za ta dom kakor za svojega, pa tudi njegova hiša je bila vedno na stečaj odprta in karkoli so katoliška društva rabila, so dobila pri njem. Starši, v tem domu je vaša mladina na varnem, zato jo pošljite tja in koristili boste otrokom, pa tudi sebi. Katoliški starši, kjerkoli imate katoliške domove, zavedajte se, da tja spajajo vaši otroci in nikamor drugam.

Še veliko bi se dalo povedati o tem možu. Zlasti bi se še lahko od njega učili ljubeznivosti v občevarju. Z vsakim človekom, tudi z nasprotnikom, je bil vedno uljuden in prijazen. Tudi ustrege! je vsakomur, kjer je le količkal mogel in velika je vrsta tistih, ki so mu iz srca hvaležni za izkazano dobroto.

Ni še minilo leto, kar sva se prvič v življenju videla, vendar ga ne bom mogel pozabiti. Dne 1. aprila bo eno leto, ko sva se sešla, ne na njegovem domu, ampak v Društvenem domu. Prodajal je vstopnice za »Pasijon« in me s skrbnim očesom pogledal kot oče. Upam, da zdaj Tvoje duševno oko gleda, kar naše oči še ne morejo, in uživaš plačilo pri Vsemogočnem za svoje neštene do-brote. Tvoje truplo, Rudolf, počiva na našem ljubkem pokopališču in mi je postalo še dražje, odkar je sprejelo tudi Tebe. Zlato solnce bo vsaki dan prisvetilo in poslalo tople žarke čez širno ravan — a Tebe ne bo predramilo. Drava bo nemirno šumela mimo noč in dan — Ti pa boš v miru. V »Mladolesu« bo šumelo drevje v vetru — Ti pa boš molčal. Nad Tabo se bo kmalu dvigal skrjanec in pel svojo pomladansko pesem — Ti pa boš spal. Dragi Rudolf, počivaj mirno v domači zemlji, ki si jo tako ljubil. Naj Ti bo lahka gruda, ki si jo pojl s svojim znojem. Tvoja duša pa naj uživa plačilo pri večnem Bogu. Na svidenje nad zvezdami!

Stakne, kaplan.

Zanimivosti.

Več solnc na nebu.

Letošnja izredno ostra in dolga zima je tudi doba prav posebnih nebesnih pojavov. V torek predpoldne so opazovali po raznih krajih mariborske in ljubljanske oblasti prikazen več solnc. Kako je zgledal ta pojav v očeh opazovalcev, hočemo navesti dva primera.

Kako so gledali prikazen kar štirih solnc — Ljutomerčani?

Poročilo iz Ljutomera se glasi: »V torek ob pol 16. uri smo v Ljutomeru opazovali nenavaden pojav. V precejšnji oddaljenosti od izredno bleščečega solnca je bil nežen mavričast kolobar, in v njem so stala v enakih presledkih štiri meglena solnca z medlo svetlobo: na le-

Družinsko Pratiiko za leto 1929